

ללמוד

של צדיקים

פנינים ורעיונים משמחי לב ונפש הנלמדים בדרך מופלאה מתוך מעשיהם

מאוצני של הגאון רבי מרדכי פרוינדליך זצ"ל פרשת חוקת

ללמוד!

מושג שהפך לשם דבר בשולחן השבת של בתים רבים בישראל. וכפי שהעידו רבים וטובים כי שולחן השבת בביתם נתעלה מאוד. זכינו וספרי 'ללמוד' - על פרשיות חומש בראשית ושמות נתקבלו באהדה עצומה על לב הציבור והודפסו במהדורות נוספות, תוך ציפה לברכים הבאים עד להשלמת הסדרה.

אנו שמחים להגיש היום לפני הציבור את הכרך השלישי בסדרת 'ללמוד' על פרשיות חומש במדבר - חידושים, פנינים ורעיונים לפרשיות השבוע מאת הגאון רבי מרדכי פרוינדליך זצ"ל, ערוכים בטוב טעם ודעת מתוך אוצר כתביו ומחברותיו שהותרו אחריו לברכה.

בחסדי הבורא עלינו זכינו, שאת רעיונותיו המיוחדים של אבינו זצ"ל, המשולבים במעשים נאים, העלינו על ספר כספרי 'ללמוד' על בראשית ושמות, וב"ה נוכחנו לדאות כי הרעיון לנצל את כוחו של הסיפור כדי לפתח את הלבבות, ולהשריש את המסרים הנצחיים של תורתנו הקדושה, נתקבל בברכה רבה בבתי ישראל, רבנים ותלמידי חכמים מצטיינים אותם בדרשותיהם, ורבים וטובים העידו כי שולחן השבת בביתם נתעלה מאוד. כך זכה המחבר שיתבדרו דברי תורתו בי מדרשו. וב"ה תוך זמן קצר אולה המהדורה הראשונה מן השוק, והודפסו מהדורות נוספות.

פירושים אלו שאספנו כעמיד גורנה מתוך הדברים שנאמרו ונכתבו על ידו, מגישים אנו לפניכם גם בכרך זה של 'ללמוד' על חומש במדבר, שנכתב ביגיעה ועמל רב, עד אשר זכינו לברך על המוגמר בסיעתא דשמיא.

עלון זה המוגש לפניכם, ובו טעימה קטנה מספרי 'ללמוד', יצא לאור עד כה פעמים אחדות, אך לאור בקשת הציבור החלטנו להמשיך ולהוציא בשבועות הקרובים לעת עתה. הדבר תלוי בתרומות הציבור ובהשתתפות בהוצאות המרובות. ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, לרפואה ולהצלחה וכו'. ניתן לפנות למס': 054-8406988

להרגיש את תחושותיו של הזולת

וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גִוַע אַהֲרֹן וַיִּכְפּוּ אֶת אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל (כ', כ"ט)
ופרש"י: "כל בית ישראל - האנשים והנשים, לפי שהיה אהרן רודף שלום ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו."

לאחר שסיפר האב לגאון אודות הנהגתו של חתנו, ואודות המצוקה בה נתונה בתו - הרגיעו רבי יהושע לייב, והבטיחו כי יטפל בענין בעצמו. ואכן, עוד באותו היום שלח רבי יהושע לייב לקרוא אליו את האברך הצעיר, אשר מיהר להגיע אל ביתו של הרב בתוך שעה קלה.

כאשר הגיע האברך אל הבית - הורה הרב למשמשו להכניסו אל חדרו, אולם כאשר נכנס הלה אל החדר פנימה - הבחין כי הגאון שקוע בלימודו. הרב אמנם הגביה את עיניו לרגע, אך כדי להביט בנכנס, אולם מיד לאחר מכן שב ללימודו כאילו לא הבחין בו כלל...

כך, עמד האברך והמתין... חמש דקות... עשר דקות... רבע שעה... "האם עלי לגשת אל הרב? או להמתין עד שיפנה אלי?" תהה הוא בינו לבין עצמו, והחליט להמתין...

חצי שעה חלפה, ארבעים דקות, שעה, ורבי יהושע לייב עדיין איננו מרים את עיניו. "אולי עלי פשוט ללכת, משום שהרב שקוע בלימודו אינו פנוי לדבר עימי כעת?" החל האברך מתלבט, ובכל זאת, מרוב פחד ויראת הרוממות, נותר נטוע במקומו כמושוק...

כך, במשך שעתיים תמימות! לאחר שעתיים הגביה הרב את עיניו מהספר, ותוך שהוא מתעלם לחלוטין מנוכחותו של האברך - קרא לרעייתו וביקשה כי תיכנס אל חדרו. רגע לאחר מכן הגיעה הרבנית אל החדר, היישר מהמטבת, ואילו הגאון החל מתעניין בשלומה:

"מה נשמע, רעייתיי? ספרי לי: מה עשית הבוקר?" ביקש הגאון, והרבנית השיבה וסיפרה כי יצאה לשוק, לקניות. "ומה קנית בשוק?" הוסיף רבי יהושע לייב והתעניין, והרבנית פירטה את רשימת הידקות

נה דברי רש"י אלו, מבוססים על דברי חז"ל הקדושים (אדר"נ פ"ב), שם מצינו השוואה בין אהרן - לגביו נאמר: ויבכו את אהרן כל בית ישראל, לבין משה - שלאחר פטירתו נאמר בפסוק (דברים ל"ד, ח'): "ויבכו בני ישראל את משה בערב" מואב שלשים יום ויתמו ימי ככי אכל משה", ואילו המילה 'כל' לא הוזכרה לגביו.

אלא שלכאורה, עלינו להבין: כלום יעלה על הדעת לומר שהנשים לא בכו בעת פטירתו של משה, המנהיג המופלא אשר הוציא את ישראל ממצרים, הוריד להם את התורה, האכילם את המן והוליך אותם במדבר ארבעים שנה? כלום יתכן לקבל את הדברים בפשטות ולהניח, כי הנשים קיבלו את פטירתו של משה רבינו בשוויון נפש, מבלי להזיל דמעה?

תשובה לכך נוכל למצוא על פי המעשה הבא: מעשה בבחור ירושלמי תמים, אשר למד את המשנה במסכת אבות (א, ה) בה נאמר: "וְאֵל תִּרְבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, בְּאִשְׁתּוֹ אֶמְרוּ - קַל וְחָמֵר בְּאִשְׁתַּי חֲבֵרוֹ", תוך שהוא מבין את הדברים כפשוטם ממש, והגיע למסקנה כי יש למעט בשיחה עם האשה אפילו בעניינים נחוצים וחשובים...

משום כך, כאשר הקים אותו בחור את ביתו - החליט להימנע מכל וכל משיחה כלשהי עם רעייתו, תוך שבנושאים יומיומיים הכרחיים ונחוצים הוא מבהיר את כוונתו באמצעות קריצות, רמזים ותנועות ידיים...

האשה, כמובן, נקלעה למצוקה, ומיד עם תום שבעת ימי המשתה - פנתה אל אביה והודיעה לו על רצונה להתגרש... והאב המסכן? הוא מיהר לשים פניו אל הגאון רבי יהושע לייב דיסקין, כדי להיוועץ בו כדת מה לעשות.

מוקדש להצלחת רועי ואיילת היקרים לרגל נישואיהם. שיהיה בנין עדי עד

מוקדש להצלחת דניאל ונעמה היקרים לרגל נישואיהם. שיהיה בנין עדי עד

מוקדש לרפואת חיה רחל בת לאה ולאה בת פסיה בתושח"י

הרי לנו, כי הדרך היחידה לגרום לשלום בין איש לרעהו, הינה על ידי כך שכל אחד מהם יצליח להבין מה עובר על רעהו ולחוש את תחושותיו... רק כך ניתן להשכין שלום אמיתי!

ומכאן תשובה לשאלתנו, על פי דרכו של המהר"ל שהיה אומר כך: אהרן, אשר השכין שלום בין איש לרעהו ובין אשה לבעלה, לימד את כל ישראל להרגיש איש בצערו של רעהו. משכך, בעת פטירתו – כאב כל אחד מישראל לא רק את ההפסד ואת הצער שלו עצמו, אלא גם את הכאב ואת הצער של הסובבים אותו, ועל כן היה הבכי כפול ומכופל, כאשר את זאת מרמזת התורה במילה 'כל' – שמשמעותה: ריבוי. לעומת זאת, עם פטירתו של משה רבינו – בודאי בכו כל ישראל, האנשים, הנשים והטף, אולם כל אחד בכה רק על הצרה האישית שלו עצמו בפטירתו של המנהיג, ולפיכך לא מתואר בתורה ריבוי הצער, כמו בעת פטירתו של אהרן!

שהביאה עמה. "אני מבין שאת מתכוננת להכנת ארוחת הצהריים! האם תוכלי לספר לי מה בכוונתך להכין?" בירד הרב, ולאחר שהרבנית סיפרה אודות ארוחת הצהריים המתוכננת – הודה לה, והיא חזרה לעסוק בשלה.

רק אז, רמז רבי יהושע לייב לאותו אברך כי הינו יכול לעזוב את החדר, זאת מבלי שאמר לו מילה וחצי מילה אודות הנושא לשמו הזמינו אל ביתו...

לימים סיפר אותו אברך, כי באותו היום – הוא למד מרבי יהושע לייב שני דברים חשובים: הוא למד, שגם גאון כרבי יהושע לייב מקדיש זמן לשיחה עם רעייתו... אולם מעבר לכך הוא למד: כיצד מרגיש אדם שלא מתייחסים אליו!...

למותו לציין, כי מאותו היום ואילך השתנה יחסו לרעייתו שלו מן הקצה אל הקצה, ושלום הבית שב לשרוד בביתם...

כח האחדות

וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֵד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי (כ"א, א')

וּפְרָשׁוֹ: "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי - שָׁמַע שְׂמַת אַהֲרֹן וְנִסְתַּלְקוּ עֲנָנֵי כְבוֹד... יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב - זֶה עַמְלֶק".

מצליף על גבם, כל אחד מהם מושך לכיוונו שלו ודואג לעצמו בלבד... הם אינם מצליחים להתאחד למען מטרה אחת, משום שלכל אחד מהם מטרה שונה משל רעהו. אדרבה... ניתן לומר כי כל אחד מהם שמח לאידו של חבירו כאשר הוא לוקה.

לעומת זאת סוסי הכחושים, אמנם אינם אבירים ואינם אצילים כסוסים, אולם הם בני משפחה אחת – שהרי אם ושני בניה הם! כאשר אחד מהם לוקה – מרגישים כל השלושה את כאב המכה, ומרכזים את כוחותיהם כדי להחיש לו עזרה. גם הפעם הצליחו שלושת הסוסים להתאחד למען המטרה, ולהיחלץ ביחד ובכוחות משותפים מן הבוץ!

זהו המשל, והגמשל פשוט, הוד רוממותך! אמר הגר"ח לנפוליאון, והסביר:

"צבאך, אדיר וחזק, מחומש ומאומן. אולם הוא סובל מחסרון אחד: הוא אינו עשוי מקשה אחת, אלא מורכב מצבאותיהם של אוסטריה, פרוסיה, ספרד ואיטליה, שהצטרפו אל הצבא הצרפתי שתחת פיקודך... כל אחד מהצבאות הללו – מתאמץ להשיג עבור עצמו את כתר הנצחון, ואפילו שמח במפלת הגדודים שאינם מבני אומתו... לפיכך, יתקשה צבאך לרכז את כל כוחותיו ולהתאחד לשם המטרה המשותפת של השגת הנצחון!

לעומת זאת, הצבא הרוסי – חלש בהרבה, ואף דל אמצעים. אולם מדובר בצבא של עם אחד, הלוחם להגנתה של ארץ אחת – ארצו שלו! הצבא הרוסי מאוחד למען מטרה אחת, המשותפת לכל חייליו, החשים כולם בסכנה המרחפת על ראשם, ומוכנים להרוץ את נפשם למען הנצחון! לפיכך, מסופקני האם תצליח לגבור על הצבא הרוסי, למרות עוצמתו הכבירה של צבאך!" סיים הגר"ח.

לימים הוכיחו דבריו את עצמם, ואכן נחל נפוליאון תבוסה רבתה שהובילה את שלטונו אל קיצו...

הרי לנו, שכח האחדות – הינו כח עצום, שאפילו הצבא החזק ביותר אינו יכול לעמוד כנגדו!

ומכאן תשובה לשאלתנו, על פי דרכו של בעל החסד לאברהם מראדומסק שהיה אומר כך:

כל עוד היה אהרן בחיים, הרי שהוא היה אוהב שלום ורודף שלום, ובזכותו היה עם ישראל באחדות. מעתה, כל זמן שהיו ישראל מאוחדים – הבינו העמלקים כי לא יוכלו לגבור עליהם, ולכן אף לא ניסו להילחם בהם. לעומת זאת, עם פטירתו של אהרן הכהן – סברו העמלקים כי מעתה יש להניח שעם ישראל כבר לא יהיה מאוחד, ומתוך כך קיוו כי יעלה בידם להילחם בהם ולנצחם!

ומנין ידעו העמלקים כי אכן הסתלקו השלום והאחדות מקרב ישראל עם פטירתו של אהרן? את זאת – הסיקו מתוך כך שנסתלקו ענני הכבוד! שכן לא בכדי זכו ישראל לענני הכבוד בזכותו של אהרן דוקא... ענני הכבוד שהקיפו את ישראל, כולם יחדיו – ביטאו את האחדות ששררה

כאורה יש להבין: אם הסיבה שגרמה לעמלקים (בהם עוסק הפסוק כפי שפירש"י) להילחם בישראל, הינה סילוק ענני הכבוד – מדוע הוזכרה בהקשר זה מיתתו של אהרן? איזו השפעה היתה לסיבה מחמתה הסתלקו העננים, על החלטתם של העמלקים להילחם בישראל?

הסבר לדברים נמצא על פי המעשה הבא:

כאשר הגיע המצביא המפורסם נפוליאון בנפרטה סמוך לעיירה וולאז'ין, בדרכו לכיבושה של רוסיה הגדולה – ביקש לדרוש בעצתו של הגר"ח מוואלז'ין, עליו שמע גדולות ונצורות. באישון לילה הוא שלח מספר חיילים לעיירה להזעיק אליו את הגר"ח. הללו לא התקשו למלא את המשימה, שכן באותם ימים – היתה וולאז'ין נטושה מרוב תושביה, אשר ברחו מאימת הכובש. בנסיבות אלו, לא קשה היה לשלוחי נפוליאון לאתר את בית המדרש – שהיה הבית היחיד המואר בכל רחבי העיירה, ובו – נמצאו הם את הגר"ח, כשהוא יושב ולומד לאור הנר.

כך, הובא הגר"ח אל אהלו של המצביא המהולל, אשר שכן בטבורו של מחנה הצבא הצרפתי. מיד עם הגיעו – הבחין נפוליאון כי איש אלוקים קדוש לפניו, איש אשר חכמתו מאירה את פניו. לפיכך, פנה אליו וביקש לשמוע את דעתו באשר להצלחת המערכה הצפויה לו.

נענה רבי חיים והשיב:

"הבה ואמשול לך משל, למה הדבר דומה? לנסיך אחד, אשר ביום מן הימים עשה את דרכו במרכבה הרתומה לארבעה סוסים אבירים, משובחים, מיוחסים וטהורי גזע. דא עקא, שבעיצומו של המסע, בעודו עובר ביער סבוך – נקלעו רגליו של אחד הסוסים לביצה טובענית, תוך שהוא גורר אחריו את שלושת חבריו, וגורם לעגלה להתהפך על צידה. כל מאמציהם של העגלון והמשרתים לחלץ את הסוסים מהבוץ עלו בתוהו.

והנה, בעוד המשרתים מנסים בשארית כוחותיהם לסייע לסוסים, הופיעה מאי שם כרכרה פשוטה, רתומה לשלושה סוסים כחושים. גם הסוסים הללו – מעדו וכשלו אל תוך הביצה, אולם לאיכר לא נדרשו אלא אי-אלו הצלפות שוט, כדי לגרום לסוסים לגייס את כל כוחותיהם, להיחלץ מהביצה ולהמשיך בדרכם.

הנסיך הביט במחזה משתומם: הכיצד יתכן כי סוסי הכחושים והדלים של האיכר הצליחו יותר מאשר סוסי המשובחים והאצילים? מהו סודו של האיכר?

סקרנותו של הנסיך בערה בו, והוא החליט לפנות אל האיכר ולשאלו את פיו לפשר הדבר. 'כיצד יתכן שארבעת סוסי האבירים אינם מצליחים להיחלץ מהבוץ, בו בזמן ששלושת סוסי הכחושים עשו זאת? תהה הנסיך באזני האיכר, אשר נענה והסביר:

'אין בכך כל פלא, אדוני הנסיך, ההסבר פשוט ביותר! את סוסיך טהורי הגזע, המשובחים והמיוחסים, ליקטת מכל קצוות תבל... לפיכך, כשאתה

‘ויגבה ליבו’ – לטובת הזולת

וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ
וַיֵּצְאוּ מִמְצָרִים וְהָיָה אֲנַחְנוּ בְּקֶדֶשׁ עִיר
קָצָה גְבוּלָךְ (כ״ט, ט״ו)

וּפְרָשׁ: “מַלְאָךְ – זֶה מֹשֶׁה, מִכַּאן שֶׁהַנְּבִיאִים
קְרוּאִים מַלְאָכִים.”

ל כאורה, עלינו להבין: הלא את הדברים
האמורים בפסוקנו שלח משה רבינו עצמו
לומר למלך אדום! וכיצד יתכן שמשה, העניו מכל
אדם, תיאר את עצמו כמלאך והתהדר במעלה זו?

♦ את התשובה נבין על פי המעשה הבא:

ביום מן הימים נודע לגאון רבי שלמה זלמן
אויערבך זצ״ל על אשה שהתאלמנה מבעלה
בגיל צעיר, בעודה מטופלת בשבעה יתומים
רכים. דאגות כלכליות – לא העיבו על ליבה של
האלמנה כי הוריה היו בעלי אמצעים. אולם הצער
והכאב אכלו בה בכל פה וגרמו לה לשקוע בדכאון
ובדכדוך, שהשפיעו על תפקודה, וגם הקרינו על
הילדים הרכים, עד שהחלו גם הם שוקעים אט אט
אל אותו בור שחור של צער ויוגן.

מששמע זאת רבי שלמה זלמן, קם ועשה
מעשה. הוא התקשר בעצמו אל האלמנה, הזדהה
בשמו: ‘שלמה זלמן אויערבך מירושלים’, ולאחר
מכן שוחח עמה במשך דקות ארוכות וחזק את
ליבה, תוך שהוא מספר לה על אחותו שהתאלמנה
אף היא בגיל צעיר, אולם בזכות התחזקותה
באמונה ובבטחון זכתה לבנים תלמידי חכמים
לדורות ישרים ומבורכים.

”התחזקי נא, למענך ולמען ילדייך הזקוקים
לדמות שמחה ואיחנה שתלווה את צמיחתם
הרוחנית!” הטעים הגאון, ולאחר מכן ביקש לשוחח
עם כל אחד מהילדים...

בזה אחר זה ניגשו שבעת היתומים הרכים אל
הטלפון, ורבי שלמה זלמן שוחח עם כל אחד מהם
באריכות, התעניין בשלומם ובמעשיו, חיזקו ועודדו,
ולסיום לא שכח לציין: “אל תשכח לספר מחר
לחברייך, שהרב שלמה זלמן אויערבך מירושלים
התקשר אליך אתמול!”...

הנה לנו דוגמת מופת לגדול בישראל, אשר
ענוותנותו היתה מן המפורסמות, אולם בכל זאת,
כאשר נחוץ היה להשתמש בשמו המפורסם כדי
להיטיב עם הזולת ולהרנין לב אלמנה ויתומים –
לא היסס לרגע מלעשות זאת...

ומכאן תשובה לשאלתנו:

אמנם משה רבינו היה עניו מכל האדם אשר
על פני האדמה, אולם כאשר נחוץ היה להשתמש
בקורטוב של גאווה בפני מלך אדום, כדי להטיל
עליו אימה לטובתו של עם ישראל – הוא לא
היסס מלכנות את עצמו בתואר ‘מלאך’, על אף
שהתייחסות עצמית זו עמדה בסתירה למעלת
ענוותנותו...

בכלל ישראל בזכותו של אהרן, ועל כן עתה, כאשר נסתלק אהרן ונסתלקה האחדות
– נסתלקו אף העננים...

נמצא אפוא, כי העמלקים אמנם שמעו שמת אהרן, וגם כי נסתלקו ענני הכבוד –
עובדה אשר יש בה כדי להעיד על סילוק האחדות מקרב ישראל, ולפיכך – סברו כי
מעתה יוכלו לנצחם ויצאו להילחם בהם!

התמונה המלאה מעבר לזמן ולמקום

עַל פֶּן יֵאמְרוּ הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ הַשָּׁבוֹן
תִּבְנֶה וְתִבְנוּ עִיר סִיחוֹן (כ״א, כ״ז)

בגמרא (בבא בתרא ע״ה, ע״ב): “א״ר שמואל בר נחמן א״ר יוחנן: מאי דכתיב על כן
יאמרו המושלים וגו׳? המושלים – אלו המושלים ביצרים, בואו חשבון – בואו
ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה.”

עלינו להבין: מהו אותו ‘עולם’ אשר את חשבוננו יש לחשב? ומדוע לא נקטו חז״ל
הקדושים בלשון: “בואו ונחשב חשבונה של מצוה”, או “חשבונה של עבירה”?

♦ תשובה לכך נמצא על פי המעשה הבא:

מעשה בסוחר נכבד, אשר הזדמן אל העיר ברדיטשב לצורך מכירתן של חביות
דבש שהיו ברשותו. כאשר הגיע אל העיר – התברר לו להוותו כי מחירו של הדבש
ידד פלאים, וכי אם ימכרו כעת – הרי שיצא שכרו בהפסדו...

מה עשה אפוא? פנה אל אחד מבני העיר, ידידו משכבר הימים, וביקשו כי
ישמור את החביות אצלו למשך תקופת מה – עד שישוּב מחירן ויעלה, ואז יוכל
למכרן ברווח, או למצער שלא בהפסד.

ואכן, הידיד נענה בשמחה. החביות אוחסנו במרתפו של הידיד בן ברדיטשב,
ואילו הסוחר הפליג לדרכו שמח וטוב לבב.

דא עקא, שלאחר תקופה לא ארוכה, שבק הידיד אשר במרתפיו אוחסנו החביות
חיים לכל חי באופן פתאומי, מבלי שהיתה לו אפילו שהות לצוות לביתו.

יתומיו הצעירים מעולם לא היו מעורים בעסקיו, כך שלא היה להם שמץ מושג
אודות טיבן של החביות שבמרתף, וכך, כאשר הגיע הסוחר לתבוע את שלו – הם
סיפרו דברים כהווייתם, וטענו כי אינם יודעים מאומה אודות אותו פקדון שהופקד,
על פי הטענה, ביד אביהם.

בלית ברירה, ניגש הסוחר ותבע את היתומים לדין תורה בפני הצדיק רבי לוי
יצחק, אשר זה עתה עלה על כס רבנותה של העיר, וזה היה לו דין התורה הראשון
שהונהג על שולחנו.

מששמע הרב את שני הצדדים היתה ההלכה מבוררת בפניו כשמלה: אין
מוציאים מהיתומים בלא שבועה, ובודאי שלא במקום בו אין שטר ועדים!

ובכל זאת, היסס רבי לוי יצחק מלפסוק את הדין. ליבו אמר לו, כי הצדק עם
הסוחר, שאף היה ידוע בקרב בני העיר כאדם נאמן, שלעולם לא ישלח ידו בממון
שיאנו שלו.

לפיכך, פרש הצדיק לקרן זוית, ונשא תפילתו בפני אביו שבשמים, כי יאיר את
עיניו כיצד לפסוק דין זה באופן שיתאים לא רק לכללי ההלכה, אלא גם לשורת
הצדק והאמת...

ואכן, תפילתו של הצדיק התקבלה!

לפתע פתאום ניגש אליו הסוחר בהתרגשות, וביקש לספר לו מעשה בו נזכר
ברגע זה... התברר, כי עשרות שנים קודם לכן, נפטר אביו של אותו הסוחר לבית
עולמו, והותיר במרתפו כמה וכמה חביות של יין ושמן. תקופת מה לאחר מכן, הגיע
אביהם של אותם יתומים – וטען כי חביות אלו שייכות לו, והופקדו על ידו ביד
האב המנוח, אולם גם אז – הובא הנושא להכרעת הדיינים, שפסקו את הדין עד
מהרה: אין להוציא את החביות מידם של היתומים!

”אם אנסה להעריך את שוויין של החביות שהפקדתי, סבורני כי הוא מקביל
לערכן של החביות שהותיר אבי בשעתו... אין זאת כי אם יד ההשגחה סובבה את
הדברים כך שאזכה להשיב את הממון לבעליו, ולחנן את העוול שנגרם לאביהם
של יתומים אלו לפני שנים רבות!” סיים הסוחר את דבריו, וקיבל את הדין
באהבה...

הרי לנו, כי כדי לקבל תמונה מלאה ואמיתית אודות המתרחש בעולמנו
אנו, עלינו להביא בחשבון עובדות נסתרות, החורגות מגבולות הזמן
המשך בעמוד הבא

ומכאן תשובה לשאלתנו, על פי דרכו של הגאון רבי ישראל סלנטר שהיה אומר כך:

המושלים ביצרים יודעים, שכדי להבין את תמונת המצב לאשורה – יש לחשב חשבוננו של 'עולם'... כלומר: לא רק את החשבון שלנגד עינינו, אלא את החשבון המלא, של מה שהיה ומה שיהיה... מאז בריאת העולם – ועד סופו...

חשבון זה, מבינים המושלים, יכול רק הקדוש ברוך הוא לעשות, ועל כן הם לעולם אינם מתאוננים ואינם תוהים או מקשים קושיות, שכן הם מכירים בכך שראייתם מוגבלת, ומבינים כי הנסיון לפרש את המציאות על פי הנתונים הנראים כעת בעין בשר – הינו נואל וחסר כל טעם...

והמקום, כאשר לעיתים אף מדובר בהתרחשויות שאירעו שנים לפני התרחשותם של המאורעות הנוכחיים...

כך, למשל, לעיתים אנו רואים אדם שגזול ומצליח, בעוד חברו הנגזל יורד פלאים והולך מדחי אל דחי... על פניו, המציאות הזו בלתי נתפסת ובלתי ניתנת להבנה! אולם כאשר אנו מכירים בכך שראייתנו מוגבלת, ובכך שאיננו יודעים את אשר התרחש עם שני אלו בגלגולים קודמים, בהם יתכן שהגזלן דהשתא היה הנגזל, בעוד רעהו היה זה שגזל ממנו את מונו – הדברים מקבלים משמעות חדשה...

טעם חדש לשולחן שבת

עכשיו גם בספר במדבר

בשעה טובה, סדרת 'ללמדך' מתרחבת: הרעיונות והמסרים העוצמתיים בדרכו הייחודית של הגאון

רבי מרדכי פרוינדליך זצ"ל

כבשו את לבותיהם של קוראים ושומעים, בארץ ובעולם, הספר משלב קושיות ותירוצים סביב פרשת השבוע בסיפורים מרתקים שמחדירים את המסרים אל הלב. הצטרפו לחוויה רוחנית מעצימה מידי שבת בשבתו סביב השולחן!

דברי תורה מתוקים
בהגשה 'חריפה'
שישבו כל אחד
בקסמם!

הוצאה והפצה: "יפה נוף" ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות

ניתן להשיג גם ברשת חנויות "יפה נוף-פלדהיים": ירושלים: סמלי ישראל 17 | חדש: רמת השרון פינת ברנדייס | צומת בר אילן 1 | גבעת שאול 28 | בית וגן הפסגה 50 | בית הדפוס 32 | מודיעין עילית-ספר: אבני נוף 26 | שד' חמד 1 | ברסבל: רבי יהודה הנשיא 14 | בית שמש-תפוצה-בן איש חי 29 | חוון איש 17 | חדש: רמת א-לחל-שוק 31 מעל שוק מודיעין | בני ברק: רבי עקיבא 130 | אהרונביץ 18 פול מרזר ריוסון | ברסגורא 3 רבי עקיבא 43 | נווה 45 אשדוד-ענק הספרים | יוסי בן תלפזא 10 רבעי ד' | פתח תקוה: קהילות יעקב 4 בני ברק | המסתדרות 2 פנת רושילד | אלני: רבי יהודה הנשיא 50 | קריית גת: האדמור"ר סח"ד 1 | פנת נתיבות שלם (בניו קרטיסטרין) | רכסים: סביון 33 (בנה ביתך) | חדש: נתיבות: האי"י 86 | אופקים: חפץ חיים מול בית הכנסת אהל נשח.

טלפון: 1-599-581-581 אתר: YEFE.CO.IL

מוקדי מכירת הספרים:

- אלעד: קליינר 050-3121060 ♦ ביתר עילית: טובול 052-7141771 ♦ בני ברק: קריית הרצוג: יעקבזון 052-7645652 ♦ גבעת רוקח: יעקבזון 054-8498686
- מרכז העיר: פרוינדליך 077-2168932 ♦ בן ציון 053-3150060 ♦ בית שמש: ובר 052-7644665 ♦ חיפה: הדר: פריד 053-3172366 ♦ נוה שאנן: גולד 052-7157301
- ירושלים: רמות: טרכטינגוט 050-4188009 ♦ קריית יובל: פרוינדליך 054-8406988 ♦ בית וגן: אפשטיין 050-4101582 ♦ הר נוף: פרידמן 050-4165345
- רוממה: יפרח 052-7152456 ♦ רמת שלמה: הלברשטם 02-5710855 ♦ נוה יעקב: אטינגר 052-7118045 ♦ מודיעין עילית: קריית ספר: פרוינדליך 073-7368862
- אחוזת ברכפלד: פרוינדליך 08-9742718 ♦ פתח תקוה: פרוינדליך 050-4188003 ♦ כהנא 052-7154454 ♦ רכסים: לוז 052-7146432 ♦ פרוינדליך 052-7146432
- תל-אביב: איתי 052-5907021 ♦ אלפי מנשה: לגזיאל 055-6788345